

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V. R.**, narozený dne, t. č. v B.
zastoupený Mgr. Michalem Poupětem, advokátem,
sídlem Konviktská 24, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 9. 8. 2018, č. j. CPR-10871-2/ČJ-2018-930310-V241 a CPR-10871-3/ČJ-2018-930310-V241,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení obou výše označených rozhodnutí žalované. Rozhodnutím č.j. CPR-10871-2/ČJ-2018-930310-V241 bylo žalovanou rozhodnuto, že rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce 2 roky se potvrzuje a odvolání žalobce se zamítá. Druhým rozhodnutím žalované č.j. CPR-10871-3/ČJ-2018-

930310-V241 bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla žalobci podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v jeho platném znění (dále jen „správní řád“) uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění ve výši 1 000 Kč ve lhůtě 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce v **žalobě** namítal, že celé řízení o správním vyhoštění je v rozporu s českými a evropskými právními předpisy, když jednání žalobce nepředstavuje porušení žádného z těchto právních řádů, což podle žalobce dokládá i prohlášení Evropské komise, které měla žalovaná při rozhodování k dispozici. Dále žalobce namítal, že správní řízení bylo zatíženo velkým počtem procesních nedostatků, které žalobce namítal již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle žalobce lze zcela důvodně pochybovat o souladu rozhodnutí o správním vyhoštění s právními předpisy a žalovaná měla podle žalobce zahájit přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu a vzhledem k hrozící vážné újmě odložit vykonatelnost dotčeného rozhodnutí.
3. Podle žalobce správní orgány nepodloženě odmítly aplikovat ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, jelikož žalobce je zaměstnancem polské společnosti KAPROZ SP. Z O. O. a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU- přeshraničního poskytování služeb. Žalobce měl za to, že se nacházel na území České republiky zcela v souladu s právními předpisy, když sem byl pouze vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost ODRYDAS s.r.o., a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Soulad tohoto postupu s právem EU podle žalobce potvrdila ve svém vyjádření i Evropská komise.
4. Žalobce v žalobě v celém rozsahu napadal i rozhodnutí žalované o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o povinnosti náhrady nákladů správního řízení o vyhoštění.
5. Žalovaná ve svém **vyjádření k žalobě** uvedla, že neshledala na svém postupu žádného pochybení a vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě uvedl naprosto totožnou argumentaci, na kterou již bylo podle žalované plně reagováno v napadených rozhodnutích, konkrétně v rozhodnutí č. j. KRPP-15036-23/ČJ-2018-030022 ze dne 23. 02. 2018, č. j. KRPP-15036-24/ČJ-2018-030022 ze dne 23. 02. 2018 (rozhodnutí správního orgánu I. stupně) a dále i v rozhodnutích Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9. 8. 2018 č. j. CPR-10871-2/ČJ-2018-930310-V241 a ze dne 9. 8. 2018 č. j. CPR-10871-3/ČJ-2018-930310-V241, odkázala proto na odůvodnění zmíněných rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.
6. V **replíce** žalobce setrval na podané žalobě.
7. Ze **správního spisu** soud zjistil následující skutečnosti: Dne 25. 1. 2018 byla v souladu s ustanovení § 126 odst. 4 zákona o zaměstnanosti provedena kontrola se zaměřením na nelegální zaměstnávání cizinců, v areálu společnosti Integrated Micro – Electronics Czech Republik s.r.o. (dále pouze „zaměstnavatel žalobce“), při níž byl zjištěn jeden cizinec – žalobce, který u sebe neměl žádné doklady. Následně byla personálním oddělením předložena kopie pasu, vízum Polské republiky a docházka za měsíc leden 2018. Žalobce byl ještě téhož dne převezen na pracoviště Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,

pro podezření z výkonu zaměstnání bez povolení k zaměstnání, tedy z jednání, pro které lze zahájit správní řízení o správním vyhoštění. Dne 25. 1. 2018 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

8. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 25. 1. 2018 žalobce mj. uvedl, že podle pracovní smlouvy, s jejímž obsahem byl seznámen, je zaměstnancem polské pracovní agentury, že není zaměstnancem žádné jiné firmy v České republice ani firmy COPRA Luc s.r.o., kterou nezná. K otázce, jak probíhal jeho výkon práce a kdo mu práci přiděloval, žalobce sdělil, že práci mu zadával český mistr jménem O., který ji následně i kontroloval. Podle žalobce mu mzdu měl vyplácet polský koordinátor, jehož jméno nezná a který měl přijet do Čech. Žalobce zmínil, že obdržel zálohu ve výši 6000 Kč od koordinátora S., pracovníka agentury Copra. Na otázku, zda má žalobce nějaké povolení k zaměstnání na území České republiky, sdělil, že má pouze vízum vydané v Polské republice, které jej opravňuje k výkonu práce na území České republiky, že to znamená, že je polskou firmou vyslán na práci do ČR. V protokolu žalobce sdělil, že si neuvědomuje protiprávnost svého jednání, že na území České republiky nemá žádné příbuzenské ani vyživovací vazby, že zde nemá žádné pohledávky, které by musel splnit, a že mu nic nebrání ve vycestování z území České republiky. Dne 26. 1. 2018 bylo Úřadem práce ČR sděleno, že žalobci nebylo vydáno žádné povolení k zaměstnání na území okresu Plzeň – sever.
9. Dne 23. 2. 2018 rozhodl správní orgán I. stupně o uložení správního vyhoštění žalobci na dobu dva roky a žalobci přitom poskytl lhůtu dvaceti dnů k vycestování z území České republiky. Rozhodnutí odůvodnil tak, že vzhledem k tomu, že byl žalobce od 2. 1. 2018 zaměstnán ve firmě Integrated Micro-Electronics, aniž měl povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, naplnil zákonné podmínky stanovené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění cizince.
10. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání. Ve svém odvolání namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 63 odst. 3 správního řádu, že správní orgán I. stupně neaplikoval § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, a neuvedl, proč nepovažoval spolupráci mezi KAPROOZ SP. Z O. O., žalobcem a společností ODRYDAS s.r.o. za poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU. Dále žalobce namítal, že prvostupňový správní orgán dostatečně nezjistil stav věci a že nakonec své rozhodnutí postavil na závěru, že žalobce vykonával na území ČR práci bez oprávnění, ačkoliv podle žalobce takové oprávnění nepotřeboval. Žalobce pokračoval námitkou, že správní orgán I. stupně neprovedl navrhouvané svědecké výpovědi, ani se blíže nezabýval důkazními prostředky předloženými právním zástupcem účastníka. Žalobce podal odvolání i proti souvisejícímu rozhodnutí o uložení povinnosti nahradit náklady řízení o vyhoštění.
11. Napadeným rozhodnutím ze dne 19. 3. 2018 bylo podané odvolání zamítnuto a žalovaná potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobce byl od 2. 1. 2018 do 25. 1. 2018 zaměstnán ve firmě Integrated Micro-Electronics bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení pro cizince podmínkou pro výkon zaměstnání, tím žalobce naplnil důvody pro vydání správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. K námitkám žalobce, které uvedl v odvolání, se žalovaná vyjádřila na str. 5-12, přičemž žalovaná se v odůvodnění zabývala rozdílem mezi

zaměstnáním a poskytováním služeb. Žalovaná důsledně zkoumala, zda je možné na případ žalobce aplikovat ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a dospěla k názoru, že žalobce v žádném případě nesplňuje podmínky pro aplikaci daného ustanovení, neboť činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky, svou povahou naplňovala znaky závislé práce, a nejednalo se tak o poskytování přeshraničních služeb. Žalovaná tedy vyhodnotila, že žalobce potřeboval pracovní povolení, jak je stanoveno v § 178b zákona o pobytu cizinců v souvislosti s § 89 zákona o zaměstnanosti. Žalovaná dospěla k názoru, že prvoinstanční rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, jelikož bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání i přesto, že takové povolení potřeboval, a výjimka stanovená v ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se na něj nevztahuje.

12. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť žalovaná i žalobce s takovým způsobem projednání věci souhlasili – srov. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
13. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
15. Ustanovení § 98 písm. k) stanoví, že: *„Povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.“*
16. Soud v posuzované věci hodnotil toliko to, zda byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
17. K první žalobcově námitce, že celé řízení o správním vyhoštění bylo vedeno zcela v rozporu s českými i evropskými právními předpisy, soud uvádí následující. Žalovaná se ve svém rozhodnutí dostatečně zabývala výkladem jak českého práva, tak evropského práva v souvislosti s § 98 písm. k) i s pojmem „poskytování služeb“. Soud při zkoumání napadeného rozhodnutí shledal, že žalovaná správně odůvodnila nemožnost použití § 98 písm. k) na případ žalobce, a současně správně interpretovala i unijní právo, když vyhodnotila, že rozhodnutí zmiňovaná v odvolání žalobce na daný případ nelze vztáhnout. Soud se s názorem žalované zcela ztotožnil a neshledal v jednání žalované žádné pochybení.
18. Z obsahu spisu a z rozhodnutí má soud bez jakýchkoli pochybností za prokázané, že žalobce v době od 2. 1. 2018 do 25. 1. 2018 vykonával závislou práci tak, jak ji definují platné zákony ČR, například zákon č. 262/2006, zákoník práce v § 2 odst. 1, bez povolení k zaměstnávání. Dále má soud za prokázané, že v případě žalobce se nikterak nejednalo o

přeshraniční poskytování služeb, když ze správního spisu jasně vyplývá, že žalobce byl zaměstnán ve firmě Integrated Micro-Electronics, přičemž práci mu přiděloval a následně ji i kontroloval mistr O., zaměstnanec firmy Integrated Micro-Electronics na pozici mistra, tedy vedoucího zaměstnance. Pochybnosti nepanují ani stran závěru správního orgánu, že žalobci lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť žalobce shora popsaným jednáním naplnil znaky protiprávního jednání uvedeného v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí jasně vyjádřila na stranách 7-10 k námitce neaplikovatelnosti § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, rozvinula úvahy správního orgánu I. stupně o tom, co lze považovat za poskytování služeb a co již nikoliv, a uvedla, v čem spatřuje neaplikovatelnost výše zmíněného ustanovení v případě žalobce.

19. K tomu soud uvádí: „*Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematicku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasné vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh.*” (srov. rozsudek NSS č.j. 2 Azs 289/2017-31 ze dne 31. 1. 2018)
20. Z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že s ohledem na podklady ze správního spisu výjimku z povinnosti cizince mít povolení k zaměstnání nelze vztáhnout na zde posuzovaný případ, jelikož žalobce na území ČR vykonával činnost, která naplnila znaky závislé práce, tudíž byl povinen mít patřičné oprávnění. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalobce po příjezdu do Polska uzavřel s polskou společností KAPROOZ pracovní smlouvu a byl ihned vyslán spolu s dalšími pracovníky do České republiky, kde pracoval pro českou společnost Integrated Micro-Electronics ve směnném provozu. Tato společnost žalobci vedla docházku, přidělovala a kontrolovala mu vykonanou práci a žalobce vykonával činnost ve prospěch této společnosti. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce pracoval na území ČR bez pracovního povolení a polská společnost KAPROOZ tak fakticky fungovala jako pracovní agentura. Na uvedeném závěru ničeho nemění ani formálně uzavřené obchodní smlouvy mezi několika zainteresovanými společnostmi, ani že polský zaměstnavatel neposkytl žalobce společnosti Integrated Micro-Electronics přímo, nýbrž prostřednictvím společnosti COPRA Luc.
21. Lze tedy shrnout, že žalobce nebyl na základě víza vydaného orgány Polské republiky oprávněn vykonávat práci na území České republiky. Výkon práce cizincem v ČR je podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány, kterým žalobce nedisponoval, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez

potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců. Nelze též přisvědčit námitce žalobce, že se na něj vztahuje výjimka z povinnosti mít takové oprávnění podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Soud proto shledal i druhou žalobní námitku nedůvodnou.

22. K námitce žalobce, která směřovala proti rozhodnutí žalované o povinnosti nahradit náklady řízení o správním vyhoštění, soud uvádí, že žalobce v žalobě nespecifikoval, v čem spatřuje porušení svých práv, neuvedl tedy konkrétní žalobní body, napadal toto rozhodnutí pouze v obecné rovině. Soud tuto námitku neshledal důvodnou. Při vydání tohoto rozhodnutí žalovaná správně aplikovala zákonná ustanovení a soud nezjistil žádné pochybení, které by musel zkoumat z úřední činnosti.
23. Rozhodnutí správních orgánů v obou stupních měla oporu ve spisovém materiálu, z něhož bylo možné spolehlivě zjistit skutkový stav věci. Rozhodnutí taktéž netrpěla vadou nepřezkoumatelnosti. Z odůvodnění rozhodnutí byla jasně patrná východiska správních orgánů, jejich úvahy i logické závěry. Žalovaná řádně vypořádala uplatněné odvolací námitky. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 23. října 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně